

Art. 5. Władza naczelną urzędnika obowiązana jest stwierdzić na jego prośbę, najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia wniesienia podania, czy zamierzone przez niego objęcie stanowiska w przedsiębiorstwie lub instytucji, wymienionej w art. 1 ust. (5) pkt 1), nie jest sprzeczne z przepisami dekretu niniejszego.

Art. 6. Naruszenie obowiązków, ustalonych w art. 2 ust. (1) pkt 2) i w art. 4 ust. (3), pociąga za sobą skutki, przewidziane w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), a w szczególności dla pracodawcy odpowiedzialność za nieopłacenie nadwyżki podatku dochodowego.

Art. 7. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się odpowiednio do żołnierzy.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

501.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 sierpnia 1936 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 14 czerwca 1934 r. w sprawie dokonywania zgłoszeń przez pracodawców rolnych, sposobu ryczałtowania i uiszczania składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych oraz o wysokości tych składek, wydanego w zakresie §§ 2, 3, 5, 11, 13 i 22 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na podstawie art. 221 ust. (6) i art. 319 ust. (2) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o czasowym obniżeniu składek za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych oraz za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24), oraz na podstawie § 12 ust. (3) i § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górno-

śląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 793) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 435), zarządzam co następuje:

§ 1. W § 21 ust. (1) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 14 czerwca 1934 r. w sprawie dokonywania zgłoszeń przez pracodawców rolnych, sposobu ryczałtowania i uiszczania składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych oraz o wysokości tych składek, wydanego w zakresie §§ 2, 3, 5, 11, 13 i 22 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 496), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 czerwca 1936 r. o czasowym obniżeniu składek, uiszczanych przez pracodawców rolnych za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 365) wyrazy: „do dnia 31 grudnia 1936 r.” zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1937 r.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

Marjan Zyndram - Kościelkowski

502.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 sierpnia 1936 r.

o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się następujące zmiany:

1) w punkcie I 1 b) skreśla się wyrazy:

„El Aliento 90 gr”
i „Książę Józef 85 gr”

2) w punkcie I 2 b) 1) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 940) — skreśla się wyraz „Ariston”,

3) w punkcie I 2 b) 2) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586) po wyrazie „Zefir” dodaje się przecinek i wyraz „Lot”.

§ 2. Wyroby tytoniowe skreślone z cennika w myśl § 1 punkt 1) i 2) niniejszego rozporządzenia będą sprzedawane do wyczerpania ich zapasów po cenach ustalonych w cenniku, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) w dotychczasowym brzmieniu tego cennika.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

503.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o uboju zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 3 i 7 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 237) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Uboj bydła rogatego może być dokonywany poza rzeźniami w przypadkach:

- a) uboju z konieczności, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, oraz
- b) uboju na potrzeby własnego gospodarstwa domowego, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, jeżeli odbywa się on w miejscowości, nie posiadającej czynnej rzeźni publicznej, a zwierzęta nie wykazują objawów lub zmian, nasuwających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia.

(2) Uboj koni może być dokonywany poza rzeźnią jedynie w przypadkach uboju z konieczności.

§ 2. (1) Uboj bydła rogatego, owiec, kóz, świń i koni powinien odbywać się w ten sposób, aby ogłuszenie i wykrwawianie następowały w osobnym pomieszczeniu, do którego zwierzęta wprowadzane będą w ilości, która niezwłocznie i jednocześnie może być poddana ubojowi.

(2) Bydło rogate oraz konie wprowadzane do hal ubojowych powinny mieć zasłonięte oczy.

§ 3. Zwierzęta, przeznaczone na ubój, powinny być prowadzone i pędzone ostrożnie, aby uniknąć ślizgania się zwierząt i upadania.

§ 4. Przed ogłuszeniem lub w inny sposób pozbawieniem przytomności zwierzęta powinny być unieruchomione; przy unieruchamianiu zwierząt należy postępować w sposób oględny unikając zadawania zwierzętom niepotrzebnych cierpień; jeżeli unieruchomienie wymaga krępowania zwierzęcia, to krępowanie powinno odbywać się tylko w takim stopniu, jaki jest potrzebny do wykonania ogłuszenia lub pozbawienia zwierzęcia przytomności.

§ 5. (1) Natychmiast po unieruchomieniu zwierzęcia należy je ogłuszyć lub w inny sposób pozbawić przytomności i wykrwawić.

(2) Celem ogłuszenia lub w inny sposób pozbawienia zwierząt przytomności przed wykrwawieniem należy stosować:

- a) metody mechaniczne lub
- b) prąd elektryczny.

Gnykowanie oraz skręcanie kręgów szyi jest zakazane.

(3) Ogłuszanie lub w inny sposób pozbawianie zwierząt przytomności musi być tak wykonane, aby uniknąć niepotrzebnych cierpień zwierzęcia. Musi ono nastąpić szybko i być niezawodne oraz na tyle trwałe, aby umożliwić wykrwawienie w stanie utraty przytomności. Należy je wykonywać przy użyciu specjalnych przyrządów i narzędzi typów uznanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Przyrządy i narzędzia używane do ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinny być utrzymywane w stanie pełnej używalności. Nie wolno używać przyrządów i narzędzi działających wadliwie i nieskutecznie.

§ 7. Sposób ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinien być przewidziany w regulaminie rzeźni i zatwierdzony przez władze, wykonywające nadzór nad urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 8. Do oprawienia zwierzęcia można przystąpić dopiero po stwierdzeniu jego śmierci.

§ 9. Miejsce, na którym odbywa się ubój zwierzęcia, powinno być natychmiast po wykrwawieniu oczyszczone ze krwi, wydzielin i wydaliny zwierzęcia.

§ 10. (1) Ogłuszanie lub w inny sposób pozbawianie przytomności oraz wykrwawianie zwierząt mogą być dokonywane jedynie przez osoby płci męskiej w wieku co najmniej 18 lat.

(2) Do ogłuszania i wykrwawiania dopuszcza się tylko takie osoby, które dają gwarancję, że czynność tę wykonają sprawnie i z umiejętnością zawodową.

§ 11. (1) Przy uboju mogą być obecne tylko osoby należące do personelu rzeźni i posiadacz zwierząt; inne osoby mogą być obecne jedynie za zezwoleniem kierownika rzeźni.

(2) Osoby poniżej 16 lat nie mogą być obecne przy uboju.